

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417010271
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4417010271.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci obžalovaného I. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného I. B. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 06.02.2019, sp. zn. 4T/61/2017, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 03. októbra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku **s a**

obžalovaný :

I. B., narodený XX.XX.XXXX v V., trvale bytom U.,
X. XXX/X,

o d s u d z u j e :

Podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona), § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a § 57 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný peňažný trest **800,- (osemsto) eur.**

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona **u s t a n o v u j e** pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody 1 (jeden) mesiac.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) konajúci samosudcom rozsudkom zo dňa 06.02.2019, sp. zn. 4T/61/2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného I. B. (ďalej len „obžalovaný“) za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa 19.05.2012, v čase okolo 02.00 h, v pohostinstve J., na R. Z., v obci U., okres Z. I., po predchádzajúcom slovnom nedorozumení, fyzicky napadol poškodeného I. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U., R. V. č. 1, takým spôsobom, že ho najmenej jedenkrát udrel päšťou do tváre, následkom čoho tvárou spadol na kovovú konštrukciu stola, a potom na zem, čím spôsobil poškodenému I. P. zranenia, a to: zmliaždenie tváre vpravo s opuchom a krvnou podliatinou v podkoží na hornom a dolnom viečku pravého oka a to v oblasti pravého líca, zlomeninu spodiny pravej očnice, zlomeninu v oblasti jarmovo -čelustného oblúka vpravo, zlomeninu nosových kostí, zlomeninu pravej lícnej kosti, trieštivú zlomeninu čeluste vpravo s posunom úlomkov so zakrvácaním do prínosovej čelustnej dutiny a otras mozgu ľahkého stupňa, ktoré zranenia si vyžiadali u poškodeného ošetrovanie, liečenie a obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní 27 dní.

Za tieto prečiny uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, Trestného zákona (za zistenia poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a zistenia priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona) a § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienienečne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu jeden rok.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenú právnickú osobu L., zdravotná poisťovňa a.s. so sídlom M. XX, B., D.: 35 942 436, škodu vo výške 1.584,36 eur.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému aj jeho obhajkyňi oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom dňa 06.02.2019, pričom obžalovaný ihneď na tomto pojednávaní, teda včas, podal odvolanie čo do výroku o vine a treste.

V písomnom zdôvodnení odvolania prostredníctvom zvolenej obhajkyňi namietal, že hodnotenie dôkazov ohľadne skutkových tvrdení nie je v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Trestného poriadku. Poukázal na vznesenú námietku podľa ktorej v prípravnom konaní nebol zistený skutkový stav, preto boli porušené jeho práva na obhajobu a orgány činné v trestnom konaní porušili zákon. Zopakoval svoje obhajobné tvrdenia a podrobne rozviedol obsah svojich výpovedí učinенých v trestnom konaní, zároveň poukázal na skutočnosť, že poškodeného udrel pravou rukou do tváre vľavo. Skonštatoval, že zo znaleckého dokazovania nebolo preukázané, že zranenia u poškodeného vznikli po konflikte s ním. Znalec vylúčil možnosť podľa ktorej zranenia u poškodeného mohli vzniknúť jediným úderom päšťou do ľavej časti tváre, pričom nemohol vylúčiť, žeby boli zranenia u poškodeného spôsobené aj opakovanými údermi na danú oblasť tváre. Súd pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy výsledky znaleckého dokazovania, ani svedecké výpovede. Argumentoval, že súd neuveril jeho obrane a svoje rozhodnutie o vine založil na výpovedi svedka X. X., hoci jeho výpoveď je v rozpore so závermi znaleckého dokazovania.

Namietol, že napriek vykonaniu všetkých dostupných dôkazov pri ich hodnotení nepostupoval v zmysle zásady uvedenej v ustanovení § 2 odsek XX Trestného poriadku. X. výklad ustanovenia § 168 odsek 1 Trestného poriadku a na judikát Krajského súdu v Žiline pod číslom 11/2009.

V ďalšom namietal, že vykonanými dôkazmi nebolo žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané, že na vlastnej oslave narodenín spôsobil výtržnosť a že by chcel porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom a už vôbec, že by úmyselne svojím konaním poškodenému ublížil na zdraví.

Poznámeneal, že je nevyhnutné poukázať na závažné chyby prípravného konania, ktoré vážnym spôsobom spochybňujú zákonnosť tohto konania. Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu považujúc napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch pri vyhodnotení dôkazov v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Trestného poriadku, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolaniu vyhovieť, s tým, že ak sa odvolací súd stotožní s odvolacími námietkami navrhla, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby prokurátora oslobodil.

Obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil, doručenie upovedomenia o verejnom zasadnutí mal riadne vykázané, pričom svoju neúčasť neospravedlnil, ani nežiadal o odročenie verejného zasadnutia. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293

odsek 5 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, vychádzajúc zo skutočností, že obžalovaný bol o termíne verejného zasadnutia riadne a včas upovedomený a zároveň bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, v dôsledku čoho odvolací súd realizoval verejné zasadnutie bez jeho prítomnosti.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku, odvolací súd preskúmal výrok o vine napadnutého rozsudku (proti ktorému zrejme a predovšetkým odvolanie obžalovaného smerovalo), a následne, zvlášť s prihliadnutím na ustanovenie § 321 odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku aj výrok o treste a výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku a tiež postup konania súdu prvého stupňa všetkým týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúci, avšak iba v rozsahu zistenia prípadných chýb odôvodňujúcich podanie dovolania.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli napokon objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa v prejednávanej veci potreboval pre svoje rozhodnutie o vine, o treste ako aj o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov predovšetkým zameraných na objasnenie skutkových okolností zažalovaného skutku dôležitých pre rozhodnutie o vine obžalovaného a pri vykonávaní dôkazov zameraných na objasnenie skutočností potrebných na určenie druhu trestu a jeho výmery na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých závažných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na tieto zistenia, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu.

Zistenia súdu prvého stupňa dôležité tak pre jeho rozhodnutie o vine obžalovaného vo vyššie uvedenom skutkovom rozsahu, ako aj pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktoré mal za preukázané, tak vychádzali z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania, zodpovedajúceho všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku), súčasne súd prvého stupňa pri hodnotení týchto dôkazov tiež dôsledne postupoval v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda ich všetky v prejednávanej veci hodnotil tak jednotlivo ako aj v ich súhrne, nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

Odvolací súd konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, preto nepovažuje odvoláciu námietku obžalovaného o nedostatočne zistenom skutkovom stave za dôvodnú. V priebehu trestného konania (v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom) boli vypočutí svedkovia, ktorí boli priamo účastní na skutku, pri ktorom sa obžalovaný dopustil súdených prečinov. Okrem toho, ku skutku boli vypočutí nad rámec aj svedkovia A. a U., ktorí ku skutku nevedeli takmer nič uviesť. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nemal žiadnu pochybnosť o zistení skutkového stavu v dostatočnom rozsahu, nielen orgánmi činnými v trestnom konaní, ale aj súdom I. stupňa. Priebeh skutkového deja bol v dostatočnom rozsahu preukázaný vykonanými dôkazmi, dokonca sám obžalovaný čiastočne potvrdil, že poškodeného P. udrel do oblasti tváre, avšak negoval, že to bolo do inej oblasti tváre, v akej utrpel poškodený zranenia.

Ani skutku predchádzajúci konflikt medzi poškodeným P. a svedkom K. O. podľa výpovedi svedkov nespôsobil poškodenému zranenia, ktoré by mohli zakladať trestnoprávnu zodpovednosť inej osoby ako obžalovaného. V konaní neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať, že na vzniku zranení poškodeného P. má podiel viny aj svedok K. O.. Obaja zhodne vypovedali, že priebeh ich slovnej a fyzickej konfrontácie si nepamätali, vzhľadom na ich značné ovplyvnenie návykovou látkou, konkrétne alkoholom.

Rozsah a mechanizmus vzniku zranení podľa vyjadrenia znalca MUDr. Pavla Gavaľu na hlavnom pojednávaní bol spôsobený pôsobením tupého, respektíve tupo-oblého násillia s veľkou intenzitou na tvár poškodeného, pričom zranenia mohli vzniknúť po silnom údere päšťou ruky do tváre vpravo. Znalec síce nevytlúčil, že zranenia mohli vzniknúť aj opakovanými údermi, avšak s najväčšou pravdepodobnosťou sa jednalo o jeden úder päšťou. Súčasne však poznamenal, že ak by boli zranenia spôsobené opakovanými údermi, museli by pôsobiť len na oblasť jarmo čelustnej oblasti očnice. Znalec zároveň doplnil, že v prípade, ak by bolo úderov viac a na rôzne časti, vznikli by aj poranenia na inej časti tváre. Z prezentovaného nevyhnutne logicky rezultuje, že ak by sa na tvári poškodeného prejavili zranenia po konflikte so svedkom K. O. ako výsledok ich predchádzajúcej konfrontácie, potom by u poškodeného boli prítomné iné charakteristické zranenia, ktoré by znalec jednoznačne musel vedieť identifikovať.

Podľa názoru odvolacieho súdu rozpory, ktoré vznikli medzi výpoveďami svedkov boli spôsobené stavom vylučujúcim (ovplyvnenie alkoholom) objektívne vnímať realitu prítomnými svedkami. Poškodený P. si takisto nepamätal priebeh konfliktu, pretože ako sám uviedol v priebehu prípravného konania, ale aj v konaní pred súdom bol značne ovplyvnený alkoholom a neskôr inkasoval úder, ktorý ho „knokautoval.“ Nevedel uviesť aké zranenia utrpel po fyzickom ataku svedka O., sprostredkovane však mal pozitívnu vedomosť o aj o ataku zo strany obžalovaného. Sám poškodený v trestnom konaní síce nepriniesol poznatky, ktoré by podporovali záver o spáchaní skutku obžalovaným, avšak tieto ani neboli potrebné, pretože súd mal k dispozícii výpovede svedkov a závery znaleckého posudku, ktoré vo svojom súhrne odôvodňovali rozhodnutie o vine.

Komplexne hodnotiac priebeh skutkového deja, paralelne reagujúc na námietky obžalovaného, svedkovia zhodne potvrdili oba konflikty, prvý medzi poškodeným a svedkom K., druhý medzi poškodeným a obžalovaným. Takisto dosvedčili, že poškodený po konflikte so svedkom K. nemal žiadne zranenie, respektíve žiadne na poškodenom nespozorovali. Zohľadňujúc aj závery znaleckého posudku a skutočnosti, ktoré doplnil na hlavnom pojednávaní znalec MUDr. Pavol Gavaľ je celkom zrejmé, že intenzita úderu zo strany obžalovaného musela poškodenému spôsobiť uvedené zranenia, keďže nebolo sporné, že práve tento úder paralyzoval osobu poškodeného, ktorý skončil na zemi. Taký záver je plne konformný s výsledkami vykonaného dokazovania, pretože silný pästný úder smerujúci na tvár poškodeného potvrdili viacerí svedkovia, avšak s rozdielom lokalizácie miesta, kde poškodený spadol (niektorí tvrdili, že nespadol na kovovú konštrukciu stola, iný presný opak). Znalec jednoznačne vylúčil, že zranenia, ktoré poškodený utrpel mohli mať pôvod v páde na kovovú konštrukciu, z čoho plynie nevyhnutne spoľahlivý záver o zavinení obžalovaného, ktorý zasiahol do telesnej integrity obžalovaného mimoriadne silným jednorazovým atakom.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného, že zranenia poškodeného mohol spôsobiť svedok K., ktorý s ním bol konfrontácií pred ním, je potrebné uviesť nasledovné. Takáto obrana obžalovaného je celkom určite hypotetická, pretože svedok K. vystupoval v procesnom postavení svedka, nebol teda osoba voči ktorej bolo realizované trestné konanie. Navyše, ani z prípravného konania nevyplynul žiaden poznatok, ktorý by odôvodňoval jeho iné procesné postavenie. Ak poškodený a svedok K. nemali žiadne zranenia a navyše boli pod značným vplyvom alkoholu (obaja vypovedali, že si bitku nepamätajú), nemohol vzniknúť tak závažný následok, ktorý viedol k operačnému zákroku na tvári poškodeného. Zo spáchania skutku sa nepriamo usvedčuje aj obžalovaný, ktorý zhodne s ostatnými svedkami potvrdil silný pästný úder, ktorý adresoval poškodenému, pretože tento ho slovné provokoval nie práve vyberavými invektívami. Pokiaľ založil súd I. stupňa svoje rozhodnutie o vine aj na výpovedi svedka X., urobil správne, pretože tento priamo usvedčuje obžalovaného zo spáchania skutku. Jediné rozpory, ktoré vyplynuli z dokazovania mali svoj pôvod v rozdielnom označení miesta, kde obžalovaný spadol po údere. Práve táto skutočnosť bola predmetom aj odvolacej námietky obžalovaného, ktorý namietal vzájomnú diskrepanciu záverov znaleckého posudku a výpovede svedka Poláka. K. sa rozchádzali v mechanizme spôsobených zranení, keďže podľa znalca charakter zranení poškodeného nezodpovedá pádu na kovovú konštrukciu stola, pričom svedok X. vyslovene uvádzal pád na takýto predmet. Táto časť výpovede svedka X. sa nepotvrdila, keďže obžalovaný, svedkyňa W. A. (teraz B.), vnímali iba pád poškodeného na chrbát, čomu zodpovedajú aj závery znaleckého posudku. Tieto dôkazy si vzájomne korešpondujú, nie sú v žiadnom rozpore a podporujú záver o úmyselnom protiprávnom konaní obžalovaného, ktorý spôsobil poruchu na objekte chránenom Trestným zákonom (ľudské zdravie), keď ublížil na zdraví poškodenému a súběžne sa dopustil výtržnosti na mieste prístupnom verejnosti.

Na základe uvedeného súd I. stupňa vyhodnocoval skutkový stav komplexne, postupujúc zvlášť podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu). Odvolací súd zastáva názor, že úlohou súdu v trestnom konaní je vyhodnocovať dôkazy tak v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného, čiže nezávisle a ucelene podľa svojho vnútorného presvedčenia zhodnotiť dôkazy, a následne ich jednotlivito i vo svojom súhrne konfrontovať tak, aby bolo možné rozhodnutie preskúmať a podrobiť odvolaciemu konaniu. Niet pochyb, že súd I. stupňa takúto požiadavku splnil, v dôsledku čoho odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námietku za právne irelevantnú. Na dôvažok, odvolací súd upriamuje pozornosť obžalovaného na fakt, že hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti súdu, ktorý je v kontradiktórnom trestnom konaní nezávislý a nestranný a rozhoduje na základe vykonaného dokazovania, a nie podľa prejavu vôle obžalovaného.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k takým procesným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok ustálený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku stal spôsobom tam popísaným, a že ho spáchal obžalovaný.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku dôkladne a podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a tiež s akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny, ako aj vo vzťahu k uloženému trestu a k náhrade škody. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil a tam uvedené závery si osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Treba zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Toto konštatovanie je v danej veci opodstatnené aj vzhľadom ku skutočnosti, že obžalovaný v písomnom odôvodnení proti výroku o vine napadnutého rozsudku predovšetkým smerujúceho odvolania neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť alebo okolnosť, ktorá by opodstatnene spochybňovala záver o tom, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok sa stal, že ho spáchal obžalovaný a že ním naplnil všetky zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a to nielen po formálnej, ale aj po materiálnej stránke, pretože ani spôsob spáchania činu a jeho následky, ani okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a napokon ani miera zavinenia a pohnútky obžalovaného ako jeho páchatel'a neodôvodňujú záver o nepatrnosti jeho závažnosti (§ 10 odsek 2 Trestného zákona).

Na základe uvedeného odvolací súd si v celom rozsahu osvojil skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa, považujúc ich za správne a plne zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania a v podrobnostiach na ne odkazuje.

K rozdielnemu záveru od súdu prvého stupňa dospel odvolací súd pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody obžalovanému. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že obžalovaný pred spáchaním posudzovaného činu nebol súdne trestaný, od spáchania skutku ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu uplynulo viac rokov (viac ako 7 rokov). Odvolací súd dospel k záveru, že práve uloženie alternatívneho peňažného trestu bude mať v prejednávanej veci väčší výchovný vplyv na samého obžalovaného ako uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu. Odvolací súd je preto presvedčený, že uložený trest prinúti obžalovaného, aby bol motivovaný viesť riadny život a nedostával sa do rozporu s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Uloženie alternatívneho trestu je

plne opodstatnené aj z dôvodu, že určitý, avšak veľmi malý podiel viny nesie aj poškodený, ktorý sám pod vplyvom alkoholu prišiel na miesto oslavy obžalovaného bez predchádzajúceho pozvania a verbálne použil vulgarity, ktoré vyprovokovali obžalovaného k útoku na jeho osobu. Uvedené zistenie premietol odvolací súd aj do výmery peňažného trestu zohľadniac, že ani vulgárne správanie poškodeného neopravňovalo na taký neprimeraný, nevhodný a najmä protiprávny zásah proti poškodenému. Z tohto pohľadu odvolací súd považoval za primeraný trest, ktorý sa má ukladať obžalovanému iný druh trestu, než mu bol uložený súdom prvého stupňa, pričom za súladný so zákonom považoval uloženie peňažného trestu.

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok

- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/).

Podľa § 321 odsek 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti ;

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedený, zákonný dôvod podľa § 321 odsek 1 písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa len v časti vo výroku o treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom.

Za tieto prečiny odvolací súd podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, Trestného zákona, po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona, § 56 odsek 1, odsek 2 a § 57 odsek 1 Trestného zákona obžalovanému uložil s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný (ukladal trest za dva trestné činy) peňažný trest osemsto eur s tým, že podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu a podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na jeden mesiac. Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona zároveň rozhodol, že vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Odvolací súd mal na strane jednej za to, že aj tento druh v súlade s ustanovením § 34 odsek 6 Trestného zákona samostatne uloženého peňažného trestu a jeho výmery na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v odseku 1 § 56 Trestného zákona (vrátane výmery náhradného trestu odňatia slobody) prihliada na všetky hľadiská uvedené v ustanovení § 34 odsek 4 Trestného zákona, teda nielen na jednu existujúcu poľahčujúcu okolnosť a jednu existujúcu priťažujúcu okolnosť, ale aj a predovšetkým na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie obžalovaného, jeho osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a súčasne podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona zabezpečí aj ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň (a nie v neposlednom rade) dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.